

*Christopheu Biesmansu.
Olivieru Wéryju.*

Čovjek tetura od vrata do vrata pa iščezava u zraku: “Sve što ti mogu reći je da smo fluidni, svjetlosna bića sazdana od vlakana.” Sva takozvana inicijacijska putovanja sadrže te pragove i vrata na kojima postajanje i samo postaje, i gdje mijenjamo postajanja u skladu s “časovima” svijeta, krugovima nekog pakla ili etapama putovanja, uz stalno variranje ljestvica, oblika, krikova. Od životinjske rike do tuljenja elemenata i čestica.

— TISUĆU PLATOVA, Gilles Deleuze

*Ona se zove Marilyn Focky.
Otkad se sjećam,
Uvijek je bila tu.
Meni za petama.*

*Ja se zovem Marilyn Turkey.
Ova sam koja piše.
Marilyn i Marilyn. Baš blesavo.
Tako ti je to.*

*Pomutnja. Otuđenje. Šizofron.
Čuda neka.*

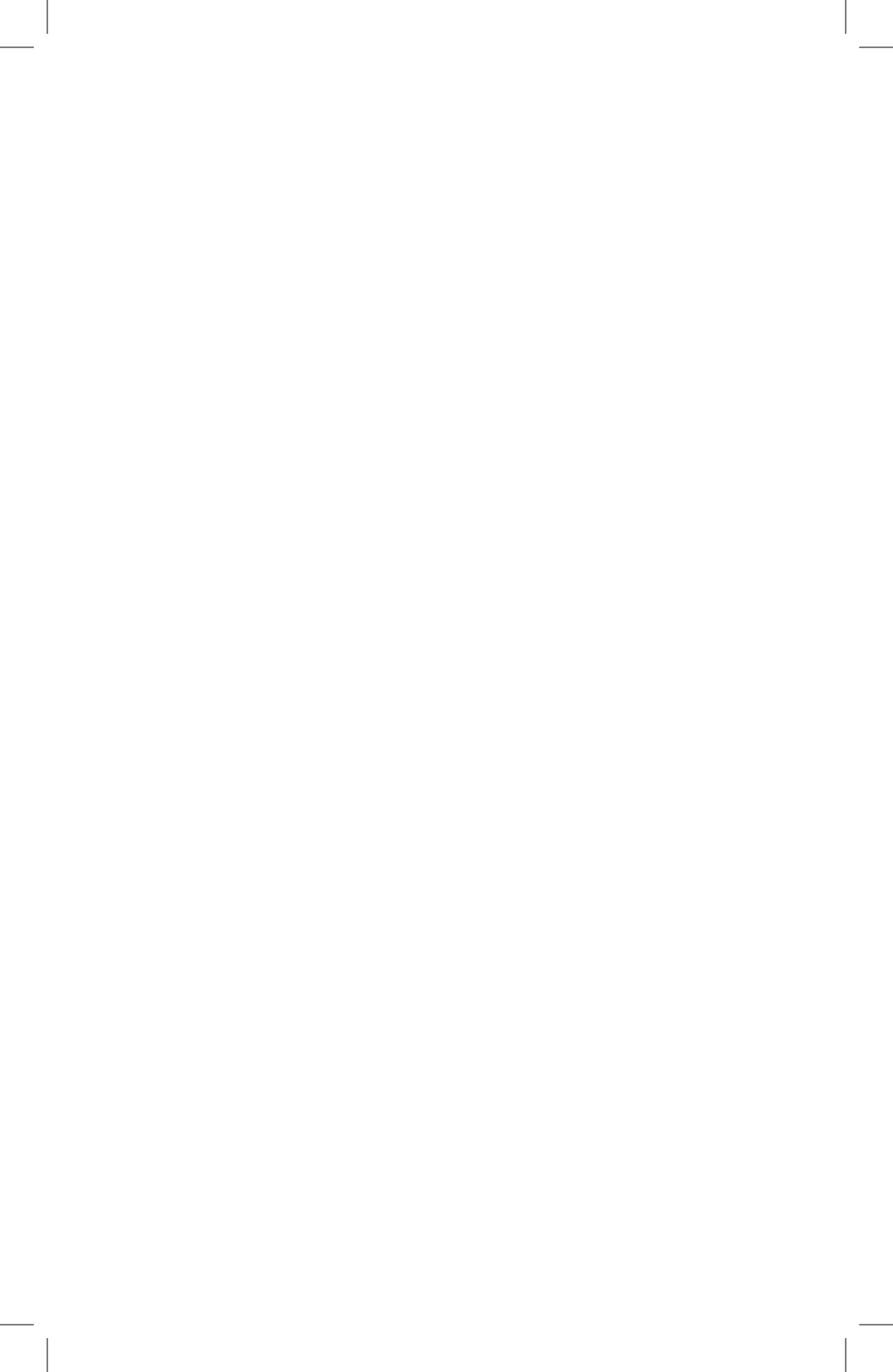
Turkey i Focky.

Marilyn i Marilyn.

Začepi...

**KOST PRVA:
IMAM 6—8
GODINA**

LJUBAVI MOJA,

Sa svojih nježnih 6-8 godina

Pišem ti ovo prvo pismo.

Još te ne poznajem.

Nikada te nisam vidjela.

Ni ne slutiš da postojim.

Ali ja bdijem nad nama.

Mislim na nas.

Pripremam se da te volim.

Da se udam za tebe.

I da ti dadem svoje savršeno žensko tijelo.

Obožavam te.

Marilyn Turkey.

13

LJUBAVI MOJA,

Izvedimo stvari na čistac.

Želim veliku bijelu vjenčanicu.

Ispod ću nositi bijeli čipkasti bodi koji će se pripijati uz moje savršeno žensko tijelo. Da, nešto slično dresu, onakvom kakav nosim na satovima tjelesnog. Ali taj s tjelesnog mrzim. Ulazi mi u guzu, a i moji bataci skroz su goli. S takvim obnaženim kracima strašno mi je teško napraviti zvijezdu, špagu, kolut; stalno su mi pred očima i sapinju mi kretnje i koncentraciju u anarhični miš-maš od tijela, u lepet bijelih kobasičastih krila. Zašto moram pokazivati čitavom razredu dijelove svoga tijela koje čuvam za tebe?...

Što se bijeloga čipkastog bodija tiče, u njemu ću se osjećati potpuno drugačije. Osim toga, kad dođe vrijeme da se udam za tebe, više neću imati ovakve batke; zasad sam još nezahvalan komad plastelina, bez glave i repa, ali strpi se, Ljubavi Moja, strpi se malo i vidjet ćeš što slijedi...

Jedino neriješeno pitanje — što ćemo s rižom.

Pažljivo sam promatrala što rade s tom rižom na vjenčanju tete Poupy... Vjeruj mi kad ti kažem: zatrpali su je njome do zadnje buže. Zamisli samo kako je provela prvu bračnu noć sa svim tim zrcima što su joj se priljepila za kožu, pomiješala sa šminkom, zavukla ispod noktiju i, tko zna, možda se neko malo, sasvim sitno zrculence usudilo

zaći i onamo gdje no passaran! Oh, prosto jedno zrnce iz narančaste kutije Ujke Benta... Koje se kradom uvuče u najnježniji dio tebe na najljepši dan u tvom životu.

Vidiš, želim biti načisto s tobom.

Mnogo razmišljam.

Bit ću oprezna.

Slučaj neće imati ama baš nikakav utjecaj na savršenstvo naše ljubavi.

— Marilyn T.

Drugo pismo: MOJA KUĆA

Znaš li što je “milanski odrezak”?

17

Da ga nisi pobrkao s “milanskim kotletom”, ha?

Ne. Milanski odrezak je kolač od sladoleda iz Italije koji ima tri različita okusa.

Tri kata, tri arome i vrh posut komadićima ušećerenog lješnjaka.

Stvarno je ukusan. Ponekad ga jedem u talijanskim restoranima.

I moja je kuća milanski odrezak: tri kata, tri arome i ravan krov na koji slijeću ptice-lješnjaci.

Dakle:

PRVI KAT,

Podrum, garaža i vešeraj.

Što se arome tiče, sve pomalo zaudara. Zbog otpadnih voda u svim onim cijevima-crijevimima kojima je probijena trba moje kuće. Ponekad čujem zveketanje u instalacijama koje, tko bi ga znao, možda čak proizvode neke sićušne zvjerke koje su se odlučile nastaniti baš tu, kod mene. Navodno u cijevima žive zmije. Navodno je u mom susjedstvu jedna zmija došla i liznula dupe nekome tko je sjedio na ve-ce školjci. Možeš li to zamisliti?... I tako dok ležim

i zjakam u kadi, ne znam što bi mi se moglo dogoditi. Što će mi se neizbježno dogoditi. Što će mi se DOGODITI, jer ja NISAM kao svi drugi i nešto mi se važno HOĆE dogoditi. Osjećam to. Znam to.

U vešeraju,

nalaze se zamrzivač, perilica za pranje rublja, orgulje.

18 Znam svirati orgulje. U svakom slučaju, proizvoditi glazbu je mega jednostavno: valja samo staviti prste na pravo mjesto u pravom trenutku. Za nekoga tko je tako točan i precizan kao ja, to je onda prilično lako. I na tim orguljama sviram. Pogotovo Ave od Marije. Kao da sam rođena za to. Bez šale. Kad sviram, čak se i ribe u zamrzivaču nekako uzvrpolje. Čak bih rekla da su pod snažnim dojmom. Veličanstvena glazba izvire iz tih crno-bijelih orguljica – koje također smrde, kao neki neprozračeni haustor – i razliježe se u praskovima emocija koje potresaju dušu i tijelo svakog živog stvora. A Ave od Marije je moćna stvar, jelda? To je izgleda neka vjerska šema. Otac mi je zato jednom rekao: “Vidiš da religija ima i dobre strane!” I to me uznemirilo. Stvarno je. Jer ja sam se odlučila protiv religije. I NE ŽELIM ići na pričest. Zbog popa. Kad slušam njegove priče u crkvi dode mi da se rasplačem, a kad se rasplačem postanom još slabija, i pop mi onda može uvaliti što god želi i ja to progutam, sve, jer toliko mi je potrebno da povjerujem u nešto što će me utješiti. Oh, to je prava unutarinja borba. Pa onda i to da moramo uvijek biti dobri, čak i prema onima koji nam nanose zlo... Ajme, što je to teško! Iskreno, to mi ide na jetra. Što to znači, da bih trebala dati svoju omiljenu olovku bratu kad me upili?!!! Moš mislit. Par ćuški, to može. I bratu, i popu! Oko za oko, zub za zub, ja ću zadržati svoju olovku, a ti se idi igrati s autićima! Šic, hidrocefale jedan!

Da. “HIDROCEFALE JEDAN.”

Ako zbog vode mogu nabreknuti cijevi na prvom katu, zbog vode može nabreknuti i glava mog brata. Sirotanac,

baš nema sreće. Liječnik je rekao majci da “dijete ima veliku glavu”. Meni je bilo odmah jasno da majka to uopće nije uzela za ozbiljno. Ali ja sam brata pažljivo razgledala koliko je dug i širok, i nisam otkrila ništa nenormalno. Dobro, ima dosta veliku glavu, ali, mislim, nije baš da ide buć-buć kao bova puna vode. Pa uostalom moj brat normalno piša, normalno plače, normalno slini, normalno se znoji. Ali ako je liječnik tako rekao...

Ja pak iz dubina vešeraja podrigujem svoje Ave od Marije na tri kata moje kuće. I glazba krijepi odaje... Glazba krijepi moje muke... Glazba lebdi u glavi kao albatros...

“8.9.8.6.8.9.8.6.11.9...”

19

Na prvom katu

Nalazi se i garaža.

Koja, naravno, smrdi. Čije police pažljivo čuvaju kojekakve beznačajne uspomene.

Stare pepeljare, pumpe za bicikl, križaljke, girlande, porniće...

Ljubavi Moja,

Kad me budeš držao u naručju, to će biti veličanstveno.

Čitavom svojom dužinom obujmit ćeš moje tijelo žene...

Tvoja će se koža prilijepiti uz moju

Poput puslice.

Bit će nam dobro.

Mnoštvo crvenih poljubaca protutnjat će mojim vratom;

U dubinama tvojih ušiju cupkat će moja tajanstvena gramatika

Od koje ti nećeš shvatit niš,

I ja ću ti reći:

“Prokljuvi, mali moj, prokljuvi što ti govorim.”

Tvoje izmučeno ushićeno lice

Spopast će mali božanstveni trzaji.

Bit će nam dobro.
Naše će se čaše napuniti cvjetnim eliksirima.
Svojom ćeš desnom šapom točiti, kap po kap, dragocje-
ne nektare
Duboko u moj kljun...
Ako položim ruku? Ako spustim ruku... Ako je...
Stavim na tvoje pulsirajuće grlo... Ja... ja... ja.
Jebote. Jebote.

DRUGI KAT,

To je glavni ulaz u moju kuću.
20 Aula, predvorje, hodnik, prolaz, ždrijelo, dušnik, ra-
skrižje, prilaz, vod koji te vodi.

Tu je hladno. I vlažno. Ne smrdi baš jako. Osim kad za-
pahne iz odvoda. Pod je popločan bijelo i hladno.

NIKADA se ne bih htjela tu nastaniti. NIKADA neću po-
zvati ovamo svoju prijateljicu.

Jedini trenutak kad volim to predvorje je kad su sva
vrata otvorena i kad svjetlost navre i žestoko zapljusne
bijeje i hladne pločice. Tada, bome, sve okupaju plame-
novi, a odsjaji dana poskakuju poput oblutka na površini
uzavrelog jezera. Tada, bome, gledam filmove na bijelim i
hladnim pločicama: Levijatan, Belzebub, Puck, Séraphin,
Zmajevka — svi bludniče bez granica.

Ne miješam se u njihove plesove.

Samo gledam.

Ostajem na mjestu.

Ne pomičem se.

Ispunjena pogledom kojim mi dopuštaju da ih obu-
hvatim.

Poljubila sam ljetnu zoru.

Moj mladi vojniče, otvorenih usta...

Vidiš li moj život? Vidiš li ga?

I dalje na 2. katu, kuhinja.

Pa da, kuhinja!

(Ona je tom drugom katu ono što je vlažna maramica...)

Na vrhu visokog ormara stoje časopisi o automobilima.

Slike žena u crvenim autima.

Na radnoj ploči bokal i crvena ribica.

Brat te crvene, onaj koji je već umro, počinio je samoubojstvo.

Iz bokala van, skočio je.

Smrskan na podu kao crveni žumanjak.

Plakala sam.

21

I kanarinac je krepao.

Pobjegao je iz kaveza, pokušali smo ga uhvatiti pa je slomio vrat.

Vrat slomljen.

Ptica mrtva.

Također žuta.

Kao riba-jaje.

Oh, toliko lijepih boja ima u toj kuhinji. Oh, toliko se šarenih mirisa širi iz jela što se pripremaju: pizze, kruhovi, vafli s marelicama, kolači od jabuka, palačinke s bananom... Mirisi se nižu i ni jedan ne sliči drugome... Mrtvi kanarinci, ribe, kost šunke s kosti, ostaci pileta... Sve se miješa sa svime.

Kuham engleski čaj.

S mlijekom. Kravljim, naravski. Pronašla sam ONU *cup of tea* iz mojeg udžbenika engleskog na dnu jednog ormara; zaboravljenu šalicu, anakronu NLO-šalicu usred običnih, bezveznih šalica za kavu. Kad sam je iskopala iz zaborava, tu moju *cup of tea*, napunila sam je vodom aromatiziranom travom i mlijekom. Kravljim mlijekom, naravski. Tekućina je bila smečkasta i imala je gorak okus. I tada sam stala sanjati sve one Anglozemske, sve one "Yes with pleasure", sve

britaničke otoke napučene navodno–crnim vranama, sanjala sam o božićnim noćima s punjenim puricama, kolačima s mentom i čokoladama s narančom...

“Is Mrs Smith home?

— No, she’s dead. In the little kitchen.

— Colonel Moutard, where is Colonel Moutard?!”

Kad dode majka, uzvraćam joj onim ubojitim pogledom kojim ona gleda moj čaj i moju britanštinu od koje ne kuži ni b. Mlijeko, limun, opora biljna aroma... Ne, mamice, nisam uzela koku ni hors ni šrumse... Limun je za *tea*. Lemon tea. Milk tea. Du ju anderstud. She cooks. Pure cooking. Pure home.

I mačka je mrtva.

22 Tvrda ko kamen, dotaknula sam je. Ja sam je i pronašla. Ležala je u svojoj košarici kao ostaci sardine u konzervi.

I tako, evo, ležim, s tim mrtvacem na trbuhu. Što učiniti s tim tijelom stvrdnutim kao stari kruh? Gledaš ga i pitaš se odakle to dolazi, kamo ide, što je to uopće? Pa mu turiš prst u mačju guzu, kao termometar, da vidiš je li unutra još toplo. I tada pomisliš, ta je mačka umrla potpuno sama. Provjeriš je li pojela sve što si joj dala. Pomirišeš, da možda ne smrdi previše.

Zatim plačeš.

Neko vrijeme.

Zatim se upitaš što sad.

Majka se vraća i stavlja životinju u koš za smeće.

Brat i ja protestiramo. Vadimo životinju iz plastične rupe nazad na svjetlo dana.

Sahranjujemo je.

Uz počasti, kao kraljice. Kao državnike. Kao belgijskog kralja.

Tako to činimo. Uz veliku pompu.

Brat drži svog krpenog zeca i gleda mrtvu mačku.

Oboje osjećamo da proživljavamo presudni trenutak.

A život se nastavlja.

Život ide, i šute mačići, mlitavi zečići.

Nakon što je sahrana obavljena, sjedam na bicikl i stuštim se niz ulicu.

Oh, Ljubavi Moja,

Moj bicikl je narančast.

Najviše ga volim kad Coraly i ja odemo na piknik.

Vrtimo vrtimo pedalama sto na sat sve do nakraj života, zatim malo stanemo, izvadimo namirnice na golo tlo, pojedemo i odjurimo dalje.

Coraly je moja otkačena prijateljica. S njom se može sanjariti. Genijalno crta i otac joj je arhitekt. Ima stariju sestru i starijeg brata. Njih 2 budno paze na svoju Coraly. Mmmmmmmmm, i ja bih voljela imati stariju sestru. Njezin brat ima crveni sport-kabriolet. Minijaturan je poput čepića, ali šiba kao munja u mrklim noćima. Taj njen brat nije baš simpa lik i majka ne želi da se vozim s njime u autu. On ponekad pizdi jer je morao posvuda tražiti Coraly, a jasno je da bi radije bio na miru i hvatao komade. Mene ni ne primjećuje. On je odrastao čovjek.

23

Coraly ima i psića za glupave plavuše, mrzim tog plišanca s mašnicom na glavi. Mrzim kad ga ljubi, čak i s jezikom, ja ne, i kad spava između nas dvije kad ostanem prespavati kod nje. Čvrsto ga stisnem za ona njegova mudanca da shvati da smrdi između nas dvije i da se već jednom makne...

Ne, Ljubavi Moja,

Ti nisi u tom psu.

Gdje si, Ljubavi Moja?

... Pas zacvili kad ga uštipnem, ode pa se vrati. Meškolji se kao beba koju boli trbica. Odvratan mi je.

Usput, Coraly na kuća je GENIJALNA. Otac joj je arhitekt, zato. Ovdje u selima sve kuće imaju 4 ćelava pročelja,